

Saxonici nominis etymon obscurum reliquit vetustas. Eorum Tacitus non meminit, quod tum fortasse ignobiles adhuc erant. Meminit autem Ptolomæus, antiquiorem licet Geographiam secutus, is Germanici maris accolas, ac potissimum insulares fuisse docet. Speculum autem Saxonicum in hanc sententiam de eorum nomine differit. Quod post obitum Alexandri magni Asiatici Petroculis bellum intulerint (eo quod opem suppeditasset ipsi Alexandro tulissent) eosque à Cilicia expulerint. Ipsi itaque vela dantes ventis, expulsi suis sedibus, appulere decem & octo ratibus in Prussiam, quæ eremum erat. Petra autem seu Pétri Græca dictio, Latinis Saxum dicitur: unde Saxonum nomen deriuatum esse creditur. Ab Asiaticis etiam Becanus & Melanthon deducit, verum alio modo. dicunt enim Sacas Asiæ populos colonias quasdam à se emisisse ad montes Moschicos, è regione Cappadociæ: alteram, quos Sacassones, quasi Sacarum filios appellatos contendit, ultra montes Tapuros alteram, ad latitudinem 56. paulò plus minus graduum, quam Ptolomæus Saxonum nomine signarit, hoc priore sui parte perinde atque illud posteriore corrupto, Saossones enim Symcoptos, vel integrè Sacassones fuisse dicendi, id est Sacarum filij. Ex his igitur Saossonibus Saxones nostri Europæi descendunt. Memini tamen me legisse in Frisiorum (ni fallar) historia, gentes istas, Frisios, Brunsvicenses & Saxones, à Frifone, Brunone & Saxone ducibus denominatos esse: verum huic sententiæ quisquis quantam volet fidem tribuat, Saxoniam veteris fines latius multò quàm modernæ extendebantur. Initium namque eius est trans Albim ab Holfatia, inde transfiliens Albim per dioccesim Bremensem in Vestphaliam vsq; Rhenum ferè pertingit abinde verò in Hessiam peruenit, ad Herciniam syluam (qui nunc Hercici montes dicuntur) pertingens ad confinia Thuringiæ, in qua olim non contemnendam partem Saxones, militiæ stipendium à Francis, quibus militauerunt, susceperant. Inde iterum submontibus longo tractu peruenit in Regionem Albi non longinquam, complectens Vitebergam & confinia eius, quæ nunc Saxonia superior dicitur: duobus principalibus Saxoniam sibi titulum vindicantibus. Legitima quadam successione ad principes inferioris Saxoniam omnis regio pertinet: sed superiorem apprehenderunt Marchiones Misnenses cum dignitate Electuræ, quæ illi inferitur principatui. Meditullium autem huius quam descripsimus prouinciæ, totum ex Vandalico, id est, Slauico solo redactam est in linguam & mores Saxonum, in terra videlicet Brunsvicensi, Luneburgensi, Magdeburgensi, & Halberstadiensi. Ad eandem verò pertinet nationem omnis Marchia Brandeburgensis, ex eodem solo Vandalico capta, ac versa in linguam & mores Saxonum. Præter vrbes autem magnificas, & Gymnasia celeberrima, omnis hæc regio populum habet robustum ac validum, quorum potus cereuisia; cibus autem plerunque lardum crudum, butyrum, caseus, ac reliqua lacticiniorum genera. Aer regionis durus, attamen purus ac salubris, nisi qua paludibus humectatur nimium, quod Marfis nonnunquam accidit. Gleba fertilis est, rerumque omnium, præterquam vini, prouentu felix. Mechelburgij ducatus fecundissima fertilissimaque regio frumenti, ligni, lacuum, fluminumque pitiosissimorum, pecudum tum domesticarum tum ferarum, vrbibus amplis, arcibus vicisque mirè exulta. Isatim herbam, quam Quadan ipsi vocant, lanarum tinctoribus aptissimam abundè profert in Thuringia, ita vt incolarum pleraque pars, annonam sibi ex ea comparent. Sylvas complures complectitur, Lunenburgerheid, Spondauerheid, Rattenauerheid, Galberheid, Pomerischheid, Hercinie portiones &c. Fluminibus interluitur nobilissimis, Saxoniam montana mineris foeta sunt. Habet & Goslaria

Saxonum regionis quatenus eius generis imperium nomenque olim patebat, recens germanaque delineatio, Christiano Schrottenio auctore. Quia loci angustia non patereat sic de maiuscula Sep ten tri o necessario tamen in hac mappa aliqua Opida amissimus — Joan Ingelmecht etc.

Small text at the bottom left of the page, likely a printer's mark or additional publication information.

Goslaria ultra æris, auri argentiq̃ue minæras, ditissimos salis fontes, quibus & Hala & Luneburgum abundat. Illud quoque memoratu dignum visum, montem haud ita procul à Kupferbergo reperiri, qui lapidem gignat emittentem odorem violarum, quin & marmoris copiam hæc montana exhibent Est autem hodierna Saxonia vrbi- bus quam plurimis, ijsq̃ue insignibus mirum in modum decorata, quarum maritimæ pleræq̃ue omnes, ac bona mediterranearum pars Hanseatici sunt iuris ac sæderis, Gymnasij atque Academij illustres, viris eruditissimis instructis, utpote Nathane Chytræo in Acad. Rostochiensis, & alijs. Ex inclyto autem Hamburgensi emporio olim prodijt Ioannes Oldendorpius Iurisc. qui summam in studijs expertus liberalita- tem auunculi Alberti Crantzij Historici clariss. Gryphisvaldiæ doctor vtriusque iuris creatus, Syndicus primò Reipublic Rostochianæ constitutus: post Coloniz A- grippinæ, ac dein Marburgi multis annis Ius Ciuile in Academia professus singulari cum laude doctrinæ, fidei, industriæ, sapientiæ: commentarijs in multas iuris partes editis quàm plurimis, Marburgi obiit. Eandem patriam suam illustrauit Ioan. Aepi- nus Hamb. qui præter multiplicem linguarum & artium humanitatis eruditionem primùm Vitebergæ Theol. doctor creatus, deinde supremus Ecclesiæ Hamburgensis ordinatus est Antistes: cui præfuit annos circiter viginti summa cum fide & diligen- tia. Nec minus Magdeburgensis vrbs claruit sub Ecclesiæ suæ Præposito D. G. Prin- cipe Anhaltino, Comite Ascaniæ, Bernburgi & Seruestæ Domino, is enim primis stu- diorum rudimentis Vitebergæ feliciter positus, Theologiæ totum se addixit, Mag- deburgensis ac Misnenlis electus Præpositus, optimi & Principis & Pastoris perfunctus munere, quin & publicis ingenij præstantis, & sanctæ operæ monumentis apud posteros relictis quàm pluri- mis, obiit morte felicissima completo ætatis anno quarto & quadagesimo: Salu- tis humanæ 1553. anno.

